

Εὐὸν εὐὸν ἴστος ἦρωας Διπλοῦ Βουλευτηρίου,
εὐὸν εὐὸν τοὺς ποδὸς στέφανος τοὺς πρέπει μαρτυρίου,
ποῦ βγάλανε τὸν κόρρα καὶ τὸσα ζερονήματα
καὶ ρούος εἰς τὰ χέρια τῶν μετὰ χερροκροτήματα.

Ἔπιπλῆξως καὶ θλίψως, βρέ Περικλῆ, μεγάλης,
ποῦ τώρα δὲν θὰ γράφεται μετὰ στὰς ἐφημερίδας
μῆτε κανεῖς Χρυσόγελοσ, μῆτε καὶ Χρυσοστάλης,
ἢ Γόντικας, ἢ Κάβουρας, ἢ Κουλούμπαρδος, Ἄκριδας.

Με νέας στρουγγας πρόβατα θὰ τρέξω νὰ βελάσω,
καὶ ὅποταν τοῦ Κορομήλα τοὺς ἠσακρούς ἀκούσω
νομίζω χιλιάρακα πῶς ἔχω νὰ χιλάσω
καὶ θέλω πολὺτελεῖα βρέ Περικλῆ, καὶ λουσο.

Εὐδαμονία γύρω μας στριφογυρῶν σὲν σφοδρῶν...
Διάταγμα διέλυσε τῶν νόμων τὴν λοκάντα,
καὶ τώρα φιλελεύθερον μᾶς γαρετῶ σαβοῦρα,
ποῦ νόμιζε πῶς ἐστὶ Βουλῆ θὰ μείνη μὴ γὰ πάντα,
καὶ θὰ τὴν ἔχη σπῆτι τῆς, εἶδος κρεβδατοκάμαρα,
φορτόνωτας ἐστὶ ράχη μας βαρεκὰ γαῖδουροσάμαρα.

Π. — Δόξα ἴστος διπλοῦς κυρίου,
ἐστὶ Διπλῆ ψευτορρῶλλᾶδα...
πόσους νόμους σωτηρίου
δὲν ἀφῆκε ἐστὶν Ἑλλάδα.

Κι ἀποζήσαντι ἐλθὼν
καὶ παντοῖον κεφαλῶν,
κι ἴσωσ ζηρανθῆσ τὸ τέλος
καὶ πολλῆς σπαρίας ἔλος,
ποῦ σ' ἐκεῖνο δικατῶνται κἀνώπετες ἀνοφελεῖς
καὶ μιάσματα σκορπίζου εἰς τὰς ἐδρας τῆς Βουλῆς.

Δόξα ἴστος πλῆρεζουσίος,
δόξα ἴστος τριακασίος,
καὶ ἕκατὸν καὶ περιπλέον,
ποῦ με τούσας παννυχίδας
ἀφῆσαν γρηστάς ἐλιπίδας
ἐστὶν φυλὴν τῶν σμερδαλιῶν.

Πόσους νόμους δὲν ἀφῆκαν, ποῦ μᾶς ἀσφαλίζου νίκαις,
καὶ μ' αὐτοὺς γαμίζεις κἀφαις, κἀρρα, καὶ διβλοθῆμαι.
Κι ὅπως ἐσωσεν ἐκεῖνος ὁ Περσεύς τὴν Ἀνδρομέδα,
διεσώθη, Φασουλι,
κι ἡ δική μας ἡ φυλὴ,
μ' ἕνα Σύνταγμα, ποῦ λάμπει σὲν νεώκη μονέδα.

Ἔρκος δύο κεχρηαῖων εἰς τὸ Σύνταγμα τὸ νέον.

Ἔρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ πολλοὶ θὰ προσπαθοῦν
ἴφλα φωλαῖς νὰ κτίσουν,
καὶ κάθε νόμον καὶ θεσμὸν θὰ φιλοτιμηθοῦν
νὰ τὸν καταπατήσουν.

Ἔρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
δὲν θάνατι τὸ Ρωμῆαῖο φῶρα καὶ τῶν γονέων,
ἄρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θὰ ἔρῃσκον περισσούματα
κι ὅλο θὰ καταρτίζονται καὶ Στόλοι καὶ Στρατοπέματα.

Ἔρκίζομαι πῶς θὰ γενοῦν ἀληθινοὶ ν' οἱ φεύτακι
κι ἄρματωλοὶ θὰ θγαίνουε μονάχα κι ἔχι κλέφτακι.
Ἔρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ τὰς ἠθάκις θὰ φρουρήσω
προπάπων καὶ προγόνων,
πῶς καὶ μ' αὐτὸ τὴν ἀφογον τὴν στάτιν θὰ τηρήσω
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Ἔρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θὰ δίνω πρώτη θέσι
ἴστος μόνους τοὺς χρυσοῦς,
καὶ θὰ κοφῆμεσὶζόμεθα νὰ προσκυνῶ τὸ φῆσι
γατόνισσας φεσοῦς.

Ἔρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ ὄθμαι καλοραγῆς
κι ἀργόμισθος μακάριος,
πῶς θάμαι πότε Ραμπαγῆς,
πότε Σρουγγολαῖριος.

Ἔρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θὰ τρίβω τὴν κοιλὰ μου
καὶ θὰ ζεσταῖνω ζενοιστος τὴν ραχοκοκαλιά μου,
πῶς περὶ πόθων ἐθνικῶν
δὲν θὰ πολυκαλλίζομαι,
καὶ πάντα πρὸς τὸ Κεντρικόν
θὰ προσανατολίζομαι.

Π. — Κύτταξέ τους πῶς σκορπᾶνε,
διελύθησαν καὶ πᾶνε
κουρασμένοι νὰ γορτάσουν
καὶ τὸν ὕπνο νὰ χορτάσουν.

Τὴν διέλυσαν τὴν τζόγκα μετὰ ζερονήτᾶ καὶ κρότους,
καὶ λυτροῦνον μερικὸς
κρατουμένους Κρητικὸς
κι Ἄγγλογάλλων αἰχμαλώτους.

Τὴν διέλυσαν τὴν τζόγκα, ποῦ μᾶς γάρτασε φωμί...
δὲν θ' ἀκούσῃς πᾶς Φλαμη,
δὲν θ' ἀκούσῃς πᾶς Κασίμη...
αἰωνία τῆς ἡ μήνη.

Φ. — Ἔρκίζομαι ἐστὶ Σύνταγμα τὸ νέον, ἀδελφέ μου,
πῶς ἦρωσ ὄθμαι καὶ μ' αὐτὸ δεινὸν γαρτοπολιέμου.
Ἔρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ τὸν κόσμον θὰ ποθήσω
καὶ με δὸν ὑπέτρονον πρὸς ἄλους θὰ δῶσω:

Πᾶρτε σεῖς τὴν λύρα σας κι ἔμεινε τὸν ταμποῦρα μας,
κι ἔλατε νὰ πλουτίσωμε,
κι ἔλατε νὰ γληνίσωμε
με κᾶτι γουργυριάματα, ποῦ κάνουν τ' ἄντερᾶ μας.

Π. — Ἔρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θὰ τρέψω γερὸ στυλιάρῆ,
κι ὅρες καμπόσις γαστουκιάς, καὶ λῶγα κοκκαλιάρῆ.